

عنوان مقاله:

حق بر سلامت در حقوق ایران و اسناد بین المللی

محل انتشار:

نهمین کنفرانس بین المللی و ملی مطالعات مدیریت، حسابداری و حقوق (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

محسن پورمقدمی - دانشجوی دکتری حقوق عمومی، دانشگاه آزاد اسلامی قم

حجت اله ابراهیمیان - استادیار دانشگاه آزاد اسلامی قم

خلاصه مقاله:

سلامتی و بهبودی توسط هر فردی متناسب با ارزش ها و اعتقاداتش تعریف می شود. زندگی سالم، زندگی متعادلی است که در آن هر فرد به طور آگاهانه رفتارهای سالم را انتخاب می کند. بر طبق اساسنامه سازمان جهانی بهداشت، بهره مندی از بالاترین استانداردهای قابل دسترسی سلامتی یکی از اساسی ترین حقوق هر انسان بدون در نظر گرفتن نژاد، مذهب، اعتقادات سیاسی، شرایط اقتصادی یا موقعیت اجتماعی او است. حق بر سلامت به عنوان یک حق ذاتی به این معناست که هر کس حق دارد تا به بالاترین استاندارد سلامت فیزیکی و روانی دستیابی داشته باشد و این حق تمام خدمات پزشکی، بهداشت عمومی، غذای کافی، مسکن مناسب، محیط کار سالم و محیط زیست تمیز را در برمی گیرد. وجود ابعاد مختلف برای سلامتی، حوزه های گوناگون مرتبط با سلامتی و عوامل متنوع تاثیرگذار بر آن موجب دشواری تعریف حق مزبور شده است و دولت ها برای تامین امکان یک زندگی سالم ملزم به اتخاذ اقداماتی در حوزه وسیعی می باشند که برخی از این تعهدات مستلزم اقدام فوری و برخی دیگر درطول زمان باید تحقق پیدا کنند. ایران نیز با تصویب قوانین و مقررات مختلف در زمینه سلامت و همچنین پیوستن به کنوانسیون ۱ های مختلف بین المللی این حق را به رسمیت شناخته و مورد حمایت قرار داده است که به نظر می رسد جایگاه این حق در نظام حقوقی ایران با بررسی این قوانین و مقررات تبیین می گردد؛ در این مقاله ضمن بررسی قوانین و مقرراتی که این حق را به رسمیت شناخته اند به بیان حق بر سلامت در حقوق موضوعه ایران مبتنی بر قانون اساسی پرداخته ایم. یافته های ما نشان می دهد که وجود برخی قوانین و مقررات در این زمینه موجب افزایش برخورداری افراد از این حق شده اما حمایت کیفری از آن مورد غفلت قرار گرفته است.

کلمات کلیدی:

حق بر سلامتی، قوانین حقوق بشری، قانون اساسی ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1896908>

